

[Miljøministeren]

Forslag til lov om aktindsigt i miljøoplysninger.

(Lovforslag nr. L 176).

Med lovforslaget gennemføres den sidste del af Rådets direktiv 90/313/EØF om fri adgang til miljøoplysninger.

Ved fristen for direktivets gennemførelse den 31. december 1992 havde Danmark gennemført hovedparten af direktivet i kraft af de gældende regler i offentlighedsloven og forvaltningsloven. På enkelte områder omfattes direktivets bestemmelser imidlertid ikke af disse love. Det er derfor nødvendigt med en selvstændig lov til gennemførelse heraf.

Hovedelementet i lovforslaget er en udvidelse af adgangen til aktindsigt i miljøoplysninger til også at omfatte oplysninger hos »organer med offentligt ansvar for miljøet og underlagt offentlig kontrol«. Omfanget af dette begreb, som ikke er kendt i dansk ret eller i EF-retten i øvrigt, kan ikke fastlægges entydigt. I overensstemmelse med regeringens grundlæggende holdning om åbenhed i forvaltningen foreslås det at anlægge en rimelig bred fortolkning af begrebet. Ud over de myndigheder m.v., som i forvejen er omfattet af offentlighedsloven, antages de nævnte organer derfor at omfatte alle virksomheder, hvis aktiviteter kan have indflydelse på miljøet, og hvor det offentlige gennem ejerskab har en bestemmende indflydelse. Eksempler herpå er Storebæltsforbindelsen og Øresundsforbindelsen.

Lovforslaget indeholder herudover en pligt til at træffe afgørelse inden 2 måneder i sager om aktindsigt i miljøoplysninger.

Derudover ophæver lovforslaget de begrænsninger i de gældende danske regler, som direktivet ikke indeholder hjemmel til. Det drejer sig om muligheden for at undtage oplysninger fra aktindsigt, der er tilvejebragt, før den gældende lovgivning om aktindsigt trådte i kraft, eller for at begrænse aktindsigten på grundlag af ældre særlige regler om aktindsigt.

Med hensyn til fastsættelse af gebyr foreslås det, at der gives vedkommende minister en myndighed til at fastsætte regler om betaling for aktindsigt i miljøoplysninger, der opbevares på andet end papir. Miljøoplysninger på papir foreslås omfattet af de almindelige regler fastsat af justitsministeren efter offentlighedsloven og forvaltningsloven.

Miljøministeren (Svend Auken):

Hermed tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om planlægning. (Sikkerhedsstillelse i forbindelse med overførelse af areal til byzone).

(Lovforslag nr. L 177).

Med lovforslaget foreslås tilvejebragt hjemmel til, at en kommunalbestyrelse kan forlange en sikkerhedsstillelse, før den vedtager lokalplaner, hvorved kommunen efter anmodning fra ejeren overfører et landzoneareal til byzone med henblik på realiseringen af et projekt.

Formålet med den foreslåede lovændring er at give kommunerne mulighed for at undgå den økonomiske risiko, der er knyttet til sådanne forslag.

Efter bestemmelserne i frigørelsesafgiftslovens § 8 kan en kommune blive forpligtet til at overtage et areal af en landbrugsejendom m.v., der er overført fra landzone til byzone, hvis ejeren inden for 4 år efter zoneændringen fremsætter begæring herom.

Bestemmelserne indebærer, at en kommune, der efter anmodning fra ejeren har overført et areal til byzone med henblik på realiseringen af et projekt, kan blive forpligtet til at overtage arealet, hvis projektet ikke bliver til noget og ejeren forlanger, at kommunen overtager arealet.

Det foreslås, at kommunen, inden den vedtager en lokalplan, som medfører den nævnte risiko, skal have ret til at forlange en sikkerhedsstillelse, som i givet fald kan dække kommunens udgifter til overtagelsen af arealet.

Det foreslås endvidere, at kommunen skal have ret til at forlange sikkerhedsstillelse for udgifterne til tilvejebringelsen af en lokalplan, der overfører et landzoneareal til byzone med henblik på realiseringen af et projekt. Udgifterne til lokalplanarbejdet kan kræves betalt, hvis projektet ikke er påbegyndt inden 4 år efter, at arealet er overført til byzone.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til Folketingets velvillige behandling.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om støtte til de små øsamfund. (Trafikstøtte m.v.).

(Lovforslag nr. L 178).

[Miljøministeren]

Med vedtagelsen af finansloven for 1994 blev der tilført 15 millioner kroner ekstra til færgeinvesteringer. Det samlede statslige støtbeløb for 1994 beløber sig herefter til i alt 18,7 millioner kroner.

Ifølge øststøtloven kan det samlede tilskud, som miljøministeren årligt kan yde til færgeinvesteringer, imidlertid højst udgøre 3 millioner kroner – i 1994 reguleret til 3,7 millioner kroner.

Formålet med lovforslaget er at bringe øststøtloven i overensstemmelse med finansloven for 1994. Det foreslås derfor med lovforslaget at ændre loven, således at det statslige støtbeløb fremover fastsættes på de årlige bevilningslove.

Anvendelsen af investeringsmidlerne forudsætter, at amt og kommune hver for sig bidrager til et givent færgeprojekt med mindst samme beløb som staten efter det såkaldte tredelingsprincip. Med finanslovbevillingen på 18,7 millioner kroner og tilsvarende beløb fra amter og kommuner vil der således i princippet i 1994 være i alt mindst 56,1 million kroner til rådighed til færgeinvesteringer.

Det betyder, at der skabes mulighed for at imødegå de skærpede sikkerhedsmæssige krav til færgerne, som trådte i kraft 1. januar 1994.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det samlede investeringsbehov for færger til de 27 små øer omfattet af øststøtloven frem til år 2000 er i størrelsesordenen 200 millioner kroner.

Antallet af beboere på de 27 små øer omfattet af loven har siden 1970'erne være faldende. Øststøtlovens ikrafttræden i 1984 medvirkede efter alt at dømme til, at det skete i et langsommere tempo end hidtil. Noget tyder imidlertid på, at der fra 1992 er sket et positivt skift, idet det samlede befolkningstal nu er begyndt at stige. Selv om det er meget små stigninger, er der dog tale om fremgang.

Ekstrabevillingen gør det muligt at bygge 3-5 nye færger og dermed bidrage til, at den positive udvikling på øerne fastholdes.

Med bevillingen er der også tale om et initiativ til gavn for værfterne, idet det skønnes, at 80-100 arbejdspladser/år kan skabes/bevares ved ovennævnte 3-5 nybygninger.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Sikkerhedsstillelse og tilsyn m.v.).

(Lovforslag nr. L 180).

Lovforslagets hovedsigte er at stille krav om sikkerhed for visse særlige typer af virksomheder, der genanvender forskellige former for affald. Derudover præciseres nogle eksisterende regler om tilsyn, renter for gebyrer og indgivelse af oplysninger på diskette m.m.

Lovforslagets regler om sikkerhedsstillelse gælder de virksomheder, der udvinder metaller af kabler, skyller kemikalietromler, foretager bilophugning, driver produkthandel samt finder metalfald.

Lovforslaget har baggrund i konkrete miljøsager og skal ses som et udtryk for regeringens ønsker om at dæmme op for forureningen fra de nævnte kategorier af virksomheder. I den forbindelse kan man fremhæve sagen om Dansk Kabelskrot i Grønge, Stolpehuse Produkthandel i Roskilde samt sagen om gifttromledepoter i det sydlige Jylland.

Sagerne har det til fælles, at de pågældende virksomheder har specialiseret sig i modtagelse og oparbejdning af affald. Grundet økonomiske vanskeligheder har virksomhederne med tiden ophobet store mængder af affald, som miljømyndighederne for at undgå omfattende forurening har måttet bortskaffe med betydelige omkostninger til følge. Regningen for f.eks. Roskilde Amtskommune i forbindelse med oprydningen efter Stolpehuse Produkthandel beløb sig således til 9 mio. kr.

Regeringen finder det ikke rimeligt, at skatyderne betaler for udgifterne til bortskaffelse. Det strider mod det gældende princip i miljøbeskyttelsesloven om, at forurenere betaler.

Lovforslaget går derfor ud på, at godkendelsesmyndigheden over for de nævnte kategorier af virksomheder stiller krav om fornøden sikkerhedsstillelse, herunder i forbindelse med godkendelse af virksomhederne. Sikkerhedsstillelsen, hvis størrelse afgøres af godkendelsesmyndigheden, skal dække myndighedernes eventuelle udgifter til videretransport og destruktion eller deponering af affaldet.

Sikkerhedsstillelsen kan efter godkendelse af myndighederne etableres f.eks. som garanti fra et pengeinstitut eller ved deponering af redepeng el.lign. på spærret konto.